

Milé kolegyně, milí kolegové,

Ozbrojte se trpělivostí a čtěte, protože jsou profesionálně deformovaná /účetní a daňová poradkyně/, předkládám bilanci našeho srazu.

Podle tabulek, kterými jsem Vám průběžně a hojně zacpávala schránky jste mohli očekávat, že se do pátku 26/5/06 ráno přihlásilo „na plné menu“ 125 osob, z čehož 124 zaplatilo a 120 se i dostavilo.

Dále bylo přihlášeno na zkrácenou účast /ve vlastní režii/ dalších 7 osob, z nichž se 5 opravdu dostavilo.

Můžeme tedy konstatovat, že se nás postupně sešlo opravdu 125!

Vzhledem k tomu, že jsem za 125 v pátek ohlášených osob zaplatila dojednaných 50.000,- Kč, vzniká problém ochuzení některých plátců o /vlastní vinou/ nespotřebovanou hodnotu. Protože paní vedoucí nechala uvařit a udělat chlebičky a moučníky pro 125 osob, /což podle současně platných zákonů pro pohostinství znamená, že po 3 hodinách po uvaření v případě neupotřebení to musela zlikvidovat/, vrátila mi za nespotřebovanou kávu a nápoje celkem 800,- Kč.

Když z toho odečtu nezaplacených 400 Kč, zbývá mi pro 4 nedostavivší se 100 Kč k vrácení na osobu. Mají je u mě jako v Kampeličce. /Dotyčné kolegyni, která se nedostavila a za kterou jsem těch 400 Kč odečetla od vrácených peněz, logicky nemíním vracet nic. Jestli se Vám zdá nefér, že na konto nedostavivších se plátců řeším neplátce, souhlasím. Toto dilema jsem řešila už na srazu s některými z Vás a ve světle toho, že jsem 14 dnů nedělala nic jiného, než sháněla peníze, měla bych i těch 400 Kč přiřadit k oběti lásky k bližním. Ale zatím jsem se rozhodla takto/.

Dosti ekonomických úvah, opravdu jsme s Marianem díky srazu nezbohatli.

Ale myslím, že i za něj mohu konstatovat, že jsme se obohatili radostí a láskou.

Původně jsem měla v úmyslu už na srazu Vám říci něco o vzniku celé akce, ale po úžasných hereckých, ba poetických výkonech Zuzany a Mariana, /které byly překvapením i pro mě, věděla jsem jen, že bude proslov/, jsem se omezila jen na nutné organizační pokyny a informace o Dáše a Svátovi. Sraz měl být setkáním a ne konferencí. Navíc – byla před námi cesta s nejlepším kustodem na MFF, cesta po stopách našeho mládí. Martine, díky!!

Když jsem Vás v sobotu ušetřila přednášky vetché stařenky, rozhodla jsem se, že Vám to vnutím touto formou.

Všechno začalo loni na podzim, kdy mi Marian zavolal, že ročník před námi měl báječný sraz na MFF Malostranská a že když mu pomohu, že to zorganizuje. Že to má nacvičené a že budeme mít to 40.výročí.

Protože jsem už věděla, co obnáší dát dohromady ročníkový sraz /Internacionál i Troju jsme dávali s Jardou Antošem dohromady v době, kdy ještě žila moje matka, dcery byly doma, měla jsem v zaměstnání sekretářku a přesto se nikdo nenudil/, byla jsem silně skeptická. Měla jsem v živé paměti i obětavé opakované pokusy Miloše Chvojky o využití mailů ve „spolužácích“, které logicky skončily, protože se podařilo podchytit jen kus ročníku a po ostatních se slehla zem. Řetězová akce prostě nefungovala a nefunguje!

Současně jsem ale už měla doma dopisy od některých z Vás a už se delší dobu ve vzduchu chvělo „bude sraz?“.

Nevím, jestli na vině byla stařecká neschopnost posoudit zodpovědně dosah svých činů nebo touha po bližních nebo Marianova přesvědčovací magie. Zkrátka jsem odsouhlasila pomoc s tím, že do konce daní, tj. do 31.3.06 mám hájení, protože za mě /osobu samostatnou/ nikdo ani čárku neudělá a klienty a široké příbuzenstvo, sousedstvo...nějaký sraz nezajímá. Chtějí daně.

V listopadu 2005 se u nás doma objevil Marian s rodinou, aby se probralo, co kdo a jak. Moje dcera, která byla během této návštěvy přítomná, mi po odchodu Kamenických položila otázku: „mami, to je fakt Tvůj spolužák? Ten je ale opravdu živý!“

Toto konstatování bylo klíčovým momentem a zajistilo, že jsem sama sebe definitivně přesvědčila, že je zorganizování srazu technicky řešitelné. A vůbec jsem se neurazila, že v očích svého dítěte vypadám vedle Mariana jako leklá ryba, byť žiji v /asi mylném/ dojmu, že mám stále výkon jako atomová elektrárna. Tedy elektrárna v chodu, pochopitelně.

Vyšli jsme ze seznamu z r.1991, Marian je doplnil o mailly „vydřené“ Milošem a já se oddala daním s tím, že všechna případná vánoční přání nebo jakékoliv dopisy osobám ze seznamu už doplním informací o přípravě srazu. I když z posledních 2-3 týdnů jste asi nenabyli dojmu, že nejsem moc psavá, je tomu tak. Moc jsem toho nezvládla.

Marian mě průběžně informoval o svých úlovcích, /tj. Vašich adresách/ a aby mi nebylo nad daněmi smutno, taky o postupech, jak je získal.

Brzy jsem mu začala říkat VELKÝ BRATR a bude tomu tak navždy. Protože to, co on dokázal, by asi nedokázal nikdo nás. Nešlo jen o stovky a stovky telefonů, ale i o rafinované výběry z mnoha možností, o nepřekonatelné vtírání se do přízně sousedů, o přemlouvání naprosto neznámých osob vyskytujících se na uvedených adresách, o vymýšlení neuvěřitelných postupů pro získání mailu atd atd.

Potvrdilo se beze zbytku to, čeho jsme se obávali. Telefony a adresy ze starých seznamů neplatily a když, tak jednou se ulice Karla Marxe jmenuje Českých bratří, jindy po místním zaslužilém občanovi. Pokud pevné linky existovaly, byly buď pečlivě utajené nebo uvedené / v úplně jiném znění/ na jména Vašich provdaných dcer, které přijaly jméno svého manžela. Pokud jste byt nepřevedly/i na jinak se jmenující děti, které byly k nezastizení, stejně jste buď hlídaly/i vnučata na chalupě nebo chytaly/i bronz na Malorce. Nebo byli pracovně v zahraničí. Z mailů platily snad jen ty do škol, ale na ty zase často nebyla reakce, protože majitelé schránek byli nějak zaneprázdnění.

Přes tyto a podobné strasti se ten chrabří hoch probil až na konec seznamu a shromáždil asi 80% osob s nějakým ohlasem. Bohužel, vylovil i mnoho smutných informací....

Na začátku března jsme se vydali na obhlídku srazového místa, tj. do sklepní restaurace na Malostranském n. Zodpovědně jsme vybrali menu s ohledem na diety /snad pro všechny/ i na finance /skoro pro všechny/. Původně ohlášený počet byl 100-110 osob, přesto, že jsme doufali, že se podaří dohledat všechny dosud nezvěstné jedince a ještě i z nich počet naroste do bezproblémových 115. Doufali jsme, že vybrané místo se bude i Vám líbit, protože...

Když jsem se koncem března přidala jako detektiv Babočka na zácvik, měla jsem velkou snahu pomoci, která mě ale rychle přešla, když nebyl výsledek. Věnovala jsem se tedy metodice shromáždění peněz, což těm, kteří v poklidu mohou odhodit 50.000 Kč pro radost druhých, přijde jako naprostá ztráta času. Bohužel, zatím do této kategorie nepatřím a ani se neobávám, že by se tak někdy stalo, hledala jsem tedy nějaké přijatelné řešení.

Protože všechny banky přijaly velmi podobný systém poplatků typu Sarka Farka /pro osoby od vlasti déle odloučené nebo bez vnučat: hrozný loupežník z Hrátek s čertem v úžasném podání J.Vojty/, zvolila jsem svůj firemní účet.

Děkuji touto cestou všem zahraničním účastníkům, že ukázněně neplatili své příspěvky tím /pro ně/ nejjednodušším způsobem, takže firma se nedostala do platebních potíží díky nehorázným poplatkům za zahraniční platby.

A omlouvám se úplně všem za systém prověřování plateb.

Při korekci textu rozesílané pozvánky jsem dostatečně nepopsala, jaký VS se vybere.

Respektive – vůbec jsem si nevšimla, že tam Marian nějaká čísla přidal. Teprve při prvních platbách, které naštěstí hned neseděly, jsem zjistila, že někdo bere jako VS číslo řádku tabulky, jiný číslo přiřazené ke jménu. Proto ten písemný výsledek, který ukončilo až nasazení nového způsobu výpisu pro interbanking v ČSOB, jehož spuštění jsem vyloudila už k 22/5 místo k 1/6 /tj. tak jsem otravovala servis o pomoc při dohledávání, až to radši nasadili rychle/. Pak se začalo objevovat i jméno účtu plátce, i když v případě platby poštou to bylo stejně tajemné.

Ale snažila jsem se všem potvrdit, že jsem peníze přijala a že s účastí je počítáno.

Trochu se omlouvám všem za ataky v poslední době. Ale přesný počet jsme měli ohlásit v pondělí před srazem, přičemž v té době bylo plno tajemna. Znamená ano z března také ano v květnu, když není doložené platbou? Sice už jsem tou dobou byla rozhodnutá, že provedu /respektive budu muset provést/ částečné krytí z vlastních prostředků, ale stejně mě z principu dost štvalo, že dospělý inteligentní člověk není schopen pochopit, že na jeho vyjádření k určitému datu něco závisí!!

Navíc, ten poslední týden jsme se začali střídavě s Marianem hroudit psychicky. Ta tečka nad „i“ se dělá nejhůř. A tak děkuji všem, kteří se mi snažili pomoci s doptáváním u opozdílů nebo podporou typu „vydrž, je to za pár!“.

Laskavá byla i paní provozní, která pondělní termín k definitivnímu hlášení přesunula nejdřív na středu a pak na pátek.

A tak se to povedlo dovést až do konce.

Dobrý konec, všechno dobré.

Jsem přesvědčená, že to byl báječný sraz, protože mě nikdo nemlátil a Liberkovi nikdo nevyslovoval soustrast. A všichni jste vypadali radostně.

Díky!

Těším se, že nebyl poslední.

Pro další sraz navrhuji červen 2007, protože to už i já budu dosahovat alespoň k Marianovu kotníku.

Zdraví

Ivana Liberková -Straková